

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. V. Sequuntur magnæ infirmitates, quas habuit, nec non patientia quam Deus ipsi concessit, & quomodo ex malis nostris eliceat bonum, vt videre est ex eo, quod in illo loco ipsi euenit, ad quem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

Sequuntur magna infirmitates, quas habuit, nec non patientia quam Deus ipsi concessit, & quomodo ex malis nostris eliceat bonum, ut videre est ex eo, quod in illo loco ipsi euenit, ad quem recuperanda sanitatis causa sese contulerat.

Oblita eram referre, quomodo in anno nouitiatus mei, multas inquietudines in aliquibus per se parui momenti sustinuerim, sine mea culpa me culpabilem iudicando. Sæpius illa pertuli, non sine magna pæna & imperfectione, licet fuerim contenta eo, quod iam monialis essem, & omnia bene mihi succedebāt. Quando aliæ viderent me locum solitarium quærere, meq; propter peccata mea lacrymãtem conspicerent, iudicabant me malè contentam, & sic etiam inter se dicebant. Ego verò vitæ monasticæ plurimum afficiebar, sed quæ mihi ad contemptum tendere videbantur, ferre non poteram. Gaudebam æstimari, & in omnibus eram curiosa, omnes meæ actiones virtuti mihi attribuendæ videbantur, sed hoc me à peccato non excusabit, cū sciam, quid sit procurare id, quod sibi placet, ita vt hic ignorantia non tollat culpam. Aliqualis potest mea prætendi excusatio, cū illud monasterium in summa non fuerit perfectione fundatum; & ego vt minus bonam minus sequebar bonum relinquendo, quod
perfectè

perfectè bonum erat. Tunc temporis quædam monialis grauitèr infirmabatur, quia in eius vètre erant ex opilatione aperta aliqua foramina, ex quibus effluebat quicquid manducabat, ex qua breui temporis spatio moriebatur. Ego alias sibi de eadem infirmitate metuere videbam, & nihilominus inuidendo eius patientiæ, Dominum rogabam, vt patientiam mihi concedendo, eandem infirmitatem mihi concederet, vel aliam prout suæ Maiestati placeret. Nullum malum mihi tam graue videbatur, quod nõ libenter pro æterna beatitudine promerenda sustinuissem, quia determinaueram per qualecunq; medium illud promereri, & miror, cum tunc secundum meum iudicium non habuerim Dei amorem sicuti postea, quando incæpi facere orationes, videor habuisse: & hoc habebam, quod peccatum mortale mihi videretur parui esse momenti, quodque bonum illud, quo vita æterna promeretur, magni esset pretij. In hoc etiam me sua diuina exaudiuit Maiestas, vt circa finem alterius anni remanens infirmâ durauerit per tres annos, vti modò dicam. Cum namq; manendo cum mea sorore tempus aduenisset curationis, per Patrem ad illam monialem ad alium locum deducta sum. Hic diabolus multum animam meâ deturbare cœpit, licet Deus exinde plurimum boni elicere voluerit. Erat in illo loco quædam persona Ecclesiastica, habens aliquas bonas qualitates, eratque mediocriter docta, cui cum sacerdos esset, capi confiteri, sed inde mul-

de multum damni anima mea habuit, & ideo quia tantum mediocriter doctus fuit, & doctiores habere non poteram, experientia didici melius esse, quando alioqui sunt virtute & pietate præditi, si sunt indocti quam mediocriter, quia illi sibi fidunt, & doctissimos consulere nolunt. Doctissimi me nunquam decipiunt, sed neq; alii debet velle decipere, sed parum sciunt. Putabam me ad aliud non obligari, quam ut ipsis crederem, maximè cum, quæ mihi dicerent, essent larga, & maioris libertatis, etsi ipsis credere debuisssem, sunt ita mala, ut etiam alios decepisssem. Quod erat veniale, dicebāt esse mortale, quodque mortale erat veniale faciebant, & hoc mihi tantum mali intulit, ut superfluum non sit pro aliorum cautela hoc referre, cum apud Deū ideo non excusor. Credo Deum id permisisse propter mea peccata, ut ipsi deciperentur, nec non ego similiter. In huiusmodi cæcitate, ut puto, plusquam decem & septem annis permansi, donec quidam Pater ordinis sancti Dominici, vir alioqui doctissimus, mihi quædam declarauerit, & aliqui ex societate Iesu, magnum mihi incutiendo timorem, & multum aggrauando mea principia, prout postea dicam. Dum prædicto sacerdoti confiteri inciperem, maximè mihi afficiebatur, cum parum haberem quod confiterer in comparatione eorum, quæ feci, antequam monialis essem. Non quidem malè mihi afficiebatur, sed quia affectus ipsius erat superfluus, minus bonus erat, ex me intellexerat quod fue-

D

rim

rim resoluta nõ faciendi quicquam contra Deũ, quod graue esset, & de eodem me securam reddidit, & sic inter nos stricta erat conuersatio, & diuinis addicta eram, vnde gustabat multum de Deo loqui. Cũ verò iunior essem, causam illi præbuitalicuius confusionis. Ex amore magno, mihi incœpit suam aperire perditionem, eamque non paruam, posteaquam iam septem præterierant anni, in quibus semper fuerat in statu periculossissimo, ratione cuiusdam mulieris, & in tali statu celebrabat. Publicum erat, suamque reputationem & famam perdiderat, & nemo illi dicere audebat. Magnam eius habui compassionem, quia satis illum amabam, id quod meæ leuitati & cœcitati ascribendum est, sed quia grata videri desiderabam, virtuti tribuendum iudicabam, vt prouerbialiter dicitur: *le alta a chim' amana. Maledicta lex, quæ se contra Deum extendit, & est vera stultitia, quæ apud mundanos homines est in vsu, quod facillè cognosco, cum sciam nos omnia bona Deo debere, quæ à creaturis nobis fiunt, & nos virtuti tribuimus, licet talis amicitia contra Deum sit, nec illam rumpere volumus. Magna est mundi cœcitas, faxit Deus, vt toti mundo sim ingratiſſima, Deo verò minimè, sed propter peccata mea cõtrarium mihi accidit. Meliorem ex ipsius domesticis accepi de eo informationem, ex quibus petij eius statum cognoscere, eiusque perditio mihi innotuit, cuius ipse non tantam habuit culpam: nam mulier illa sibi aliquas fecerat incanta-*

canta-

cantationes in quodā vasculo ex metallo, quod ad eius petitionem & gratiam in collo gestabat. Non credo quod determinatè sit verum, quod dicitur de eiusmodi figmentis, sed dico ad cautelam eorum quæ vidi, vt sibi viri à mulieribus caueant, quæ tales quærunt conuersationes, & sciant, quod ipsæ mulieres coram Deo, ad honestatem magis obligantur, quàm viri, & in nullo sibi de illis fidere debent, ego licet sim peccatrix, in simile nunquam cæcidi peccatum, sed neque vnquam talem habui intentionem, sed neque si potuissem, nunquam alicuius voluntatem allicere voluissem, quò me amaret, quia ab eiusmodi me Dominus custodiuit: sed si me dereliquisset, mala perpetrassem sicuti in alijs, quia in nullo sibi de me quis confidere potest, sciens iam periculum in quo anima ipsius constituta erat, maiorem illi demonstraui affectionem, & licet intentio fuerit bona, operatio nihilominus fuit mala, cùm non sint facienda mala, vt inde eueniant bona. Secum ordinariè de Deo loquebar, id quod ipsi non parum profuit, licet hoc ipsum magis iuuerit ad suum propositum, vt mihi bene voluerit, quia vt mihi rem gratam præstaret, dedit mihi istud vasculum, quod statim ego accipiens, in flumen proijci curavi, quo facto, quasi à somno excitatus ad se redijt, cogitans periculum, in quo septem annis fuerat, & admirans dolere cœpit, & à conuersatione istius mulieris abhorruit. Nostra Domina ipsum, vt credo adiuuit, cui erat deuo-

tissimus, ob eius conceptionem, quo die magnā fecit solennitatem & festum. Ultimò eam planè dereliquit, agendo Deo gratias, quod eum illuminare dignatus sit, & circa anni finem mortuus est, erat iam addictus Dei ministerio, & benè dispositus, quando moriebatur. Mansi in eodem loco tribus mensibus, cum maximis molestijs, cura enim medicinalis meam excedebat debilitatem & complexionem, ita quod mihi mortis periculum imminuerit, & tātus erat dolor cordis, vt viderer quasi dentibus corrodi, & quidam me rabiosam esse iudicabant. Vires planè defecerant, quia nō nisi quod liquidum erat, manducare poteram, angustia multæ, nec non febris continua, & ita per medicinas consumata eram, & intus ardebam, vt nerui contraherentur, cum dolore incomparabili, ita quod nunquam potuerim requiescere, cum quadam extrema melancholia. Pater reuersus ad alium locum me deferri curauit, vbi melius ab ipsis medicis visitari poteram, qui penitus de mea sanitate desperabāt, cū ecstasis superueniret, de quo parum curabā, dolores erant qui me angebant, & illos sentiebam à capite vsque ad pedes, & vt dicunt medici, dolores neruorum sunt intolerabiles. Tribus circiter mensibus durauit eiusmodi dolor, & impossibile videbatur tanta simul pati me posse. Nunc miror, sed per Dei gratiam, patientiam habui, quam mihi concessit, & ab illo procedit, vtque illam haberem, me iuuit legisse libros Iob, & libros moralium. S. Gregorij, vn-

rij, vnde videtur quod hoc modo voluerit me Dominus præuenire, inciperam habere donum orationis, quò factum est, vt cum eiusmodi conformitate omnia perferre potuerim. Mea conuersatio erat cum ipso Iob, eiusque sententiam in meo pectore & ore habebam semper: qua dicit, *Si bona recepimus de manu Domini, mala autem quare non sustinemus?* hoc mihi, vt videtur, vigorem tribuit. Ingens ille dolor à mense Aprilis durauit, vsque ad festum Assumptionis Beatæ Mariæ Virginis, & tunc confiteri proponebam, sicuti solebam facere sæpius, sed quia sibi persuadebant, id fieri ex timore mortis, & ne inde maiorem sentirem pœnam, pater non permisit. Amor sanè carnalis superfluus, licet fuerit paternus tanti patris Catholici, & prudētis, sicuti reuera erat: nihilominus magnū mihi adferre damnum poterat; eadem enim nocte, accidit, vt quatuor diebus manserim sine intellectu, vt mihi extremam dederint vnctionem, putantes me illicò morituram; & aliud nil faciebant, quam recitare Credo, quasi intelligerem quæ dicebantur, aliquando putabant me omninò mortuam, ita quod supra oculos meos aliquot guttas ceræ inuenerim. Dolor patris ingens erat, eo quod non permiserit me confiteri, vnde Deum inuocando multas orationes fundebat, *Benedictus sit Deus, qui dignatus est eum exaudire.* Moniales mei monasterij, per diem vnum & medium tenuerant sepulchrum apertum, corpus meum expectando, exequiæ

factæ erant, funebris oratio à quodam nostro fratre habita, nihilominus voluit Deus, vt ad me redirem, & statim volui confiteri.

Recepi Sacramentum corporis Christi, non sine lacrymis, sed non erant secundum meum iudicium, ex solo dolore, eo quod Deum offendissem, qui fuisset sufficiens ad salutem, si alioqui persuasio aliorum me non decepisset, dicendo, non esse mortale peccatum, quod postea inueni mortale esse. Cùm itaq; dolores essent intolerabiles, qui mihi remanebāt, & sensus paruus, integram feci cōfessionem, secundum meū iudicium, de omnibus quibus iudicabam me Deum offendisse. Hanc mihi gratiam inter omnes alias contulit Deus, vt postquam incēpi communicare, nunquam omiserim confiteri, q̄ imaginabar esse mortale, licet esset veniale. Sed sine dubio mihi videtur, quod salus mea nō fuerit extra periculum, si tunc mortua fuisset; cum habuerim confessarios, parum doctos ex vna parte, & quia ex altera parte eram satis perueria, affligor dum id cogito, & considerando, quomodo Deus me resuscitauit contremisco. Bonum esset ō anima mea, si animaduertes periculum, ex quo te liberauit Dominus, posteaquam ex amore nō abstinueris, quin Deum offenderes, ad minus ex timore abstinere debuisses, cū te in tam statu periculoso millies condemnare potuisset. Credo quod non erit multū, si aliud millies adiunxero, licet me reprehendat, qui mihi mandat, vt moderatius peccata mea referam,

feram,

feram, quæ adhuc nimium subitico. Ex amore Dei rogo, cui scribo, ne aliquam offensam subiticeat ex omnibus quas hic dico, quia hinc maior apparet Dei miseratio, eiusque Maiestas, qui mihi pepercit, sit nomen eius benedictum in æternum, Amen. Placeat suæ diuinæ Maie- stati, vt antequam consumar, se amari permit- tat. Amen.

CAP. V I.

Tractatur in quantū fuerit Deo obligata, dan- do ipsi in omnibus pœnis patientia donum, & quomodo Sanctum Iosephum pro suo ad- uocato elegerit, & quantum utilitatis inde receperit.

Permanſi quatuor illis diebus in tali paracif- mo, ita vt ſolus Deus ſciat, quantas ſim paſ- ſa intolerabiles pœnas, lingua iam in partes ex morſibus diuiſa erat, fauces, cum nihil ſumpſe- rim propter debilitatem, ſuffocabantur, vt ne aquam quidem deglutire potuerim, mouere pe- des, neque brachia aut manus poteram, ſed ne- que caput, non ſecus ac ſi mortua fuiſſem, ſed ne digitum vnum, vix quiſquam præ nimio dolore accedere poterat, & vſque ad feſtum Paſchæ durauit. Magnam faciebant instan- tiam, vt ad monaſterium redirem, & eo me de- ferre, vt eram curauerunt. Moniales me mortuam expectabant, & me receperunt cum anima & corpore, ſed corpus peius erat,